

La celebració interior

La commemoració del Dia Internacional de l'Art a Girona passa desapercebuda enmig de l'ambient de Rams

L'obertura al públic de l'estudi de Domènec Fita a Montjuïc no atrau cap visitant

El Punt Avui -13/04/14 02:00 - Girona - [Eva Vázquez](#)

Domènec Fita, ahir al seu taller, amb un dels vitralls concebuts per a un hotel de Soldeu
Foto: JOAN SABATER.

Hi havia tantes activitats anunciades en el llarguíssim fullet imprès amb motiu del Dia Internacional de l'Art, que patia de no ser a temps de completar el circuit de totes les que es proposaven a la mateixa hora, així que es tractava de córrer una mica d'un lloc a un altre per veure en viatge llampec ara una exposició, ara un muntatge efímer, després una *performance*, un taller obert... La parella de joves de l'Escola d'Art d'Olot que dibuixaven uns lleons en una gran pissarra a les portes de la Casa de Cultura semblaven un inici prometedor, encara que la gent hi passés pel costat amb més indiferència que curiositat. Segurament l'activitat principal es devia concentrar a la Sala Fidel Aguilar de la Rambla, on era prevista una cadena humana organitzada per l'Escola Municipal d'Art de Celrà, però la tal cadena consistia en una instal·lació de llufes de paper, encadenades en efecte tot al volt de la façana de la sala d'exposicions, cada una amb el retrat d'un alumne o professor de l'escola. Una idea simpàtica, però amb una competència duríssima: les palmes i els palmons de Rams, exhibint el seu daurat místic entre les parades de flors dels dissabtes, atreïen tot l'interès dels vianants, que també aquí desoïen la crida de l'art dedicant-hi una ullada breu i desapassionada.

Massa destorbs visuals, em dic per animar-me a enfilejar el carrer Ciutadans i tafanejar la "*performance* participativa" que Maria Àngels Feliu ha de dirigir a la seu dels Amics del Museu d'Art. A la porta, però, m'aturo indecisa: no s'hi veu ningú, a dins, excepte una jaqueta i una bossa penjades al respatllet d'una cadira que potser hi ha deixat la mateixa artista mentre espera que algú finalment s'animi a entrar i a donar sentit a la participació anunciada. Com que hi ha tanta oferta per triar, també passo de llarg pensant que tindrè més sort a La Mercè, on consultant el programa veig ressenyada la proposta de Prudencio Salvador d'assistir a la creació d'una obra seva *in situ* a partir de

la recuperació d'una estufa vella. Hi veig l'estufa, sí, i unes quantes pintures molt coloristes al voltant, i assegut rere una columna del claustre, solitari i camuflat, un noi que deu ser el pintor i que s'aixeca ràpidament quan veu que entren al recinte dos japonesos amb plànols a la mà.

Surto discretament i decideixo que acabaré el recorregut al taller de Domènec Fita a Montjuïc, avui també obert al públic aprofitant la festa del Dia Internacional de l'Art. Hi arribo a una hora indecent, quan calculo que ja deu estar acabant la visita, però Àngela Rodeja, la galerista i esposa de l'artista, de seguida em tranquil·litza: “No cal que corris, no ha vingut pas ningú.” Trobo Fita prenent el sol a la terrassa, amabilíssim com sempre, afectuós fins al punt d'entendrir. No es lamenta gens que li hagi fallat la gent: ja se sap, el món d'ara, les presses... M'invita, encara que sigui tard, a entrar al taller amb ell. En una altra ocasió el privilegi potser m'hauria engavanyat; avui, havent vist tan poca celebració a fora, l'agraeixo i prenc la invitació com un luxe preciós. M'ensenya un dels primers bodegons que va pintar a l'escola de belles arts, uns vitralls amb animalons gravats destinats a un hotel de Soldeu, i les últimes pintures en què ha estat treballant, servint-se d'una cortina de fil feta malbé i que li ha descobert unes textures fascinants.

A Fita l'enamoren els accidents de les coses, els estrips, les arrugues, les taques, les marques de roderes, els xaragalls que imprimeix l'erosió de la pluja als marges, les ombres que fa la roba estesa, fins i tot les formes meravelloses que deixa la podridura, com les cavitats florides que va descobrir entre les pàgines d'uns llibres vells que se li havien menjat els cucs i que exposa en un vitrina com una obra pròpia. “Resulta que sense que hagi de fer res surten unes coses collonudes”, diu admirat dels poders de l'atzar. Em parla de Joan Carrera, el seu primer mestre, de l'amic Leonci Quera, del desaparegut Subirachs, i també d'en Tomàs, el pagès que tenia de veí quan vivia a Sarrià de Dalt i que, a canvi d'un dibuix, va regalar-li una jaqueta vella que l'artista es va afanyar a incorporar a un quadre com un exvot que guardés per sempre la seva amistat. A punt de fer els 87 anys, em diu que l'han donat per mort tantes vegades, que morir ja no li fa cap por. L'abraço quan marxo, feliç de la nostra petita, íntima celebració.

Tallers oberts

Els actes del Dia Internacional de l'Art s'estenen avui per altres municipis gironins, on els artistes obriran al públic els seus tallers, entre ells, Jordi Mitjà a Banyoles, Pep Camps a Parlavà, Denys Blacker a Madremanya, Ignasi Esteve a Bàscara, Marzo Mart a Sant Feliu de Guíxols i Josep Canals i Núria Efe a Casavells.